

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۶/۰۸/۱۱

آصف بهاند

د لنډيو اصلي منابع خلک دي

۴۴مه برخه

لنډۍ، د ثبتولو ستونزه

۳۹۲مه برخه

بناغلی عبدالعزیز نایبې هغه فرهنگي مرستندی ملگری دی چې په دایمي ډول یې د لنډیو د راټولولو په برخه کې له ما سره مرسته کړې ده. دا دی بیا یې د «مالگینې، خوږې، ترڅې» ترسرلیک لاندې سل لنډۍ رالېږلې دي چې ترچاپ کولو وروسته به یې له تاسو درنو لوستونکو سره شریکي کړم.

د همدې لنډیو ترالېږلو مخکې یې داسې راته لیکلي وو:

«گران استاده سلامونه، جوړ پخیر! سړ اوړی په کور وم... پنځه شلې لنډۍ هم راټولي شوي دي چې له سمون وروسته به یې درواستم.

گران استاده سلامونه ارادت! له ژمنې سره سم دا هم سل لنډۍ»

د نایبې صاحب د پیامونو په ځواب کې ما داسې ورته ولیکل:

«سلامونه او سهار په خیر!

د لنډیو د راټولولو او رالېږلو نه نړۍ مننه.

دا لاسنیوی خو به دې تل زه یادومه!»

زه د همدې کړینو په ترڅ کې یوځل بیا له ډېرگران فرهنگي دوست عبدالعزیز نایبې نه مننه کوم چې زما د لنډیو راټولو پروژه یې تل په یاد ده او په دې لار کې مې دایمي مرسته کوي.

دا هم د نایبې صاحب رالېږلې لنډۍ:

مالگینې، خوږې، ترڅې

د یارانې مې ورته وویل
یو یې سوک راکړ، دوه یې لوټي وويستمه

دومره پڅې خبرې مه کړه
په ماشومتوب به مور بورقه درواچوینه

د غم پولیس راپسې گرځي
یا به مې نیسي یا به ورک له ملکه شمه

د جانان نوم د رقیب خوله کې
لکه کارغه په خوله کې گل نیولی وینه

د مسافر ازار دې نه اخلي
جینې ته وایه چې خوله سمه خوځوینه

د مازدیگر سلام مې واخله
پس له ماښامه خانه نه وي دیدنونه

د مخامخ سترگو یاري وه
د پناه شوو سترگو څوک پروا لرینه

د ستري ژوند، ستري کیسې دي
جانانه مه مې غږوه ژړا راځینه

د باغ جوړه توتیان مې ورک دي
لکه د باز لورې ژورې لتومه

د یار مې خوی لکه چرسې ده
په نه خبره مرور راسره شینه

د مودو ورک لالی مې راغی
خواني مې رانغله چې زه ورجکه شمه

دا زه چې لرې، لرې گرځم
د مطلبې یارانو، یار تېر شوی یمه

د بدې ټول پور مې ادا کړ
پښتو مې سر کړه د چرسې غېږې ته ځمه

د گورستان غاړې ته راشه
دیدن به نه وي رب ته پورته که لاسونه

د ما نصیب کې خوښې نشته
که له دې ټول جرمني تاوو کړمه لاسونه

د غرېت کنده یې وطنه
یار ملامت نه دی چې بل وطن ته ځینه

داسې به ډیر کلونه تېر شي
زما او ستا به پکې نه وي دیدنونه

دیدن د بادو پیمانۀ ده
 نه به پرې مور شي، نه به وټرې پندونه
 نه گلابي يم، نه بدرنگه
 زه غمړنگه يم خوانان رنځورومه
 نیستی د خدای له لوري راغله
 دلۀ په ما منت کوي چې خوار دې کړمه
 نن مې د یار کلي کې شپه ده
 پیره خوړه ده خدای دې نه سبا کوبنه
 نه به وربشې شل منی شي
 نه به دا ځانگې جینکې ارزاني شینه
 که په ژړا لالی راگرځي
 وچه گیاه به زرغونه په اوبنکو کړمه
 کله به بیا سره یو ځای شو
 چې سترگې ډکې په گیلې درواړومه
 کبر ډولي راباندې جوړ کړئ
 فاني دنیا کې ډیر خړپر وگرځېدمه
 که مې د یار گوته په لاس وای
 ما به له ټولو نجونو پورته وړل لاسونه
 که یو وار مرگ وای، بیا ژوندون وای
 د ارمانجنو به ختلي وو ارمانونه
 کلي نه هغه نجلۍ لاره
 چې له اوربل نه یې مرغانو وړل گلونه
 که مې دا ستا په سینه مرگ وي
 د نیمې شپې کفن تیار کړه درغلمه
 کور دې نېږدې، دیدن دې لرې
 دېوال دې رنګ شه چې وریا شي دیدنونه
 گومان مې نشي چې ما درکي
 ایمور په کور کې دې لوفر بولي مېنه
 خدایه په خاورو مې مړه کړې
 چې مسافر لالي به څه خوړلي وینه
 خویندې د ورور واده کې خاندې
 ورونه د خور واده کې اوبنکې تویوینه

خاوري د شنه طوطي په سر شوي
بلبلي واچول په تور کارغه لاسونه
خدايه مه باد کي، مه باران کي
خال يي د خاورو رنجو ايښی وران به شينه
خداي دي د زړه په رنځ اخته کړه
چي تر لندنه دي ونشي علاجونه
ستا دي زيری شي، زما تبه
په زیارتونو به جوړه گرځو منډه
ستا د رباب ټنگ می تر غوږ شو
کنډول په لاس، منگي ته تېري ودرېدمه
سترگي نری تورول غواړي
دا گډي وډي خو کشراني توروينه
شابه تېري توري ته لاس که
زه به دي سپينه مری پېنو کي غځومه
باغ د کارغه په حواله شو
بلبل نری فرياد کوي له باغه ځينه
تا چي کوڅه کي توخي وکړ
زه په مستو ککړه خوله دروتمه
ته په اوږه کي ښکلي ښکاري
زه د جلکيو په کتار کي ښکلي یمه
تکل به کله د راتلو کړي
زه دي په لار کي څوکېداره ناسته یمه
اوس راته چل د صبر ښايه
زه خو په ميني باندې تا پوه کړي یمه
امانتي مې گور کي کېږدئ
جانان به راشي ما به خپل کلي ته وړينه
ائ جلکي پور يي درنه غواړم
ستا په کوڅه کي تېرېدم سپي ونيومه
له لري مرم، له نېږدې سوځم
زه لېونی طاقت د دواړو نه لرمه
له تا به مستي حوري تاو وي
له ما راتاو دي يتيمان ببر سرونه

له لري مرم، له نېردي سوځم
افغانستانه زغم د دواړو نه لرمه

لالیه خان له ما نه ټول که
نصیب می خوار دی ناسکه وروڼه لرمه

لالیه مخکې شه لار گوره
زما کتلې لارې ټولې رنگې دینه

له تکتیکي شاتګ دی څار شم
په منډه ته یې مزه ما ته راکوینه

لالیه بناد شي او اباد شي
د قوم سالار شي چې بېرغ درېسي ورمه

ما ته می خپلې خویندې بنې
په نه خبره راکوي ستا پیغورونه

مسافري، پردی وطن دی
د خپلو سختو چا ته ووايم حالونه

ما به پردی وطن برباد کړي
تا به زړه کړي د همزولو پیغورونه

ما ته دې تشي وریجي راوړي
خلک مېنو ته سرې شونډي ورکوینه

مېرې، اوزې راباندې پیايي
روند مېنټوب کړي په شپانه غلظه شومه

چې تلفون دې کله راشي
اول یې بېنګل کړم بیا یې غوړ ته ونیسمه

چې رانه تلې کریځي می وکړي
ما وېل کلونه به بیا نه وي دیدنونه

چرسی به راشي ما به مړه کړي
ما یې د چرسو کنډولي مات کړي دینه

چې په کوم زړه کی مینه نه وي
لکه جومات کی نه ملا وي نه لمنځونه

چې یو وار مرګ وای، بیا ژوندون وای
چې رامعلوم وای، د پردو خپلو نیتونه

چې تا ته گورم ژړا راشي
چې ځان ته گورم په ما لا ډیر شي غمونه

جانانه دي اختر له راشه
زه هر يو ځل اختر يواځې تېرومه
جانانه سپينې جامې مه کړه
پرون ملا پسې جومات ته تللي ومه
جانانه ولي لبونۍ شوې
چې په روانو کڼو غواړي ديدنونه
جانانه خکه په ما گران يې
تا د ظالم سترگو ته نېغ کتلي دینه
جانانه راشه چې سپرلی شي
زه د خزان د لاسه ډيره ستړې شومه
جینۍ د بنار وي ټولې سپينې
چې شي واده په کلي، تکي تورې شينه
خوی يې په بل وطن کې مړ دی
مور يې اوږدې لارې څاري چې رابه شينه
راځه د نجونو محفل پرېږده
ورور دې بدې کړې په تا يې خلاصينه
زلفي مي رنگي په تندي کړي
لکه شپونکۍ چې رمه غره ته وشرينه
زما بې غم اشنا ته وايه
په غم کې ډوب اشنا سلام درته کوينه
زړه يې له کاني نه هم سخت دی
په خپل جانان مي د روسي گمان راځينه
زما دې زړه له مينې تور کړ
زما ازار دې له بچو ووځه منښه
زما او ستا جوړه يې ونکړه
چې کليوال دې بزرگان شي څه به يې کړمه
ژوند کې مي نه وي، غم مي نه و
لکه بنارو به مسته، مسته گرځېدمه
په کټ کې ناست يې ليلا غواړي
په وچه مخکې ماهيان چا نيولي دینه
په مرگ به دواړه سره مړه شوو
ارمان مي دا دی چې به وړاندې وروسته شونه

په خوب ویده یار چې وینښیږي
 زه به ترې خړو اوږو لري وري یمه
 پردی وطن، مسافري ده
 خواره خواري ده چې په ځان یې تېرومه
 پرېږده چې ښه شي ریاړه
 د زور یاري ده د زړه ویني وچوینه
 په ستن وهلی خال به ښه رنگ کړم
 زما له خپل لالي نه وختل لاسونه
 په یاري زور سړی ځوانېږي
 زه د لالي په یاري ځوانه زړه شومه
 ویشتلې ما یې روغ به نه شي
 که ډاکتران دي په ځان ستړي کړي مېنه
 ورکه نیستي شه، ورک یې نوم شه
 له ما یې پاتې کړل د کلي اخرونه
 ولي دلگیر ولاړ یې یاره
 دلگیره زه یم چې د پلار له کوره ځمه
 یو زخم نه دی چې به جوړ شي
 هزار زخمونه مې په زړه دي مړه به شمه
 یاران به ټول سره راټول وي
 زه په پردي وطن کې اوښکې تویومه
 یار په رقیب لاس اچولی
 لکه د سرو امېل د خره په غاړه وینه
 صورت یې سپین، کمیس یې شین دی
 لکه نرګس چې شین یې نار، سپین یې گلونه
 عمر دي بل وطن کې تېر کړ
 کلي ته راشه چې رنگین شي ماښامونه
 غریبي څه لوبې دي وکړي
 بی قدره ګرځي نازولي صورتونه
 غریبي ورکه کړي خاونده
 سوري غوږونه بی لښتو و ګرځومه
 غم مې د خپلي بی کسۍ ده
 ګني ګتلي برخي چا پرېښي دینه

ډوډۍ ته کښينم ته راښاد شۍ
هره مړۍ مې په زړه نېغه، نېغه ځينه

فکر کوم سودا مې واخلي
بغير له تا به عمر څنگه تېرومه

قبر مې څنگ کې ورته جوړ کړئ
چې مرور جانان په گور کې پخلا کړمه

نوربیا

د لیکوال نورې لیکنې په لاندې لینک کې لوستلای شئ:

<http://afghan-german.com/tahLiLha/EditAutor.aspx?95>